

Иван Вазов

Nocturno

Тихо месец ясный грее от небето,
нищо не смущава царски му мечти,
тихи са горите, тихо е полето
и сърцето мое само си тупти.

Но завчас по-силно то се разтреперя:
чу се сладък шопот в ношна самота,
кат че белий гълъб си крила разперя,
кат че се цалуват от зефир лица.

Тя тогаз яви се с лик богинский, красен
на земя да бъда аз не вявах сам;
взрях се на небето, де грей месец ясен:
то далеко беше с ангели си там.

Тихо месец ясный грее от небето,
нищо не смущава царски му мечти,
тихи са горите, тихо е полето
и сърцето мое само си тупти.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Преслав Марков

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8389>]